

Velikonoční pondělí

Úvod:

Bratři a sestry, v tyto svátky jsme prožívali a slavili velkou vítěznou cestu Kristovu ze smrti do života. Připomněli jsme si, že vzkříšený živý Ježíš je pro nás tím mužem, kterého potřebujeme. Jestliže ho přijmeme za svůj základ života, nikdy nás nezklame. On totiž není velký mezi mrtvými. On je Velký Živý – na věky. Jeho příchod znamenal přelom věků. On je ten pravý Beránek Boží, zabitý Beránek, který se narodil z krásné ovečky Panny Marie. On byl vedený na porážku po křížové cestě; ve tři hodiny obětován a v noci pohřben. Na kříži mu nebyly zlámány kosti a v hrobě nepodlehł porušení a rozkladu. A nakonec vstal z mrtvých a člověka vzkřísil z daleko hlubšího hrobu, než je ten v zemi – z hrobu hříchu.

Promluva:

Bratři a sestry, skončily vnější oslavy velikonoční s jejich obřady, zvyky a tradicemi, končí velikonoční svátky, ale přesto by měla v našich srdcích trvale zůstat víra v Ježíše zmrtvýchvstalého. On už není mrtvý – i když ukrutní lidé ho zabili. On vstal a už nikdy nezemře, ale věčně bude žít v království svého Otce. A modlíme se k němu: „Měl bys žít, Pane Ježíši, také u nás a v nás, protože křesťan, živý člověk, je tvým královstvím. My bychom měli být tvojí slávou – jinak bys byl králem bez království – jenom se třtinou v ruce a trnovou korunou na hlavě. Ale Tys zvítězil nad smrtí a nad hříchem jednou provždy, abychom to nemuseli s hříchem znovu prohrávat. Tys zlomil osten hříchů a proto náš život od této chvíle kéž je svědectvím o tvém vítězství nad smrtí!“

Jedním z největších mužů, kteří kdy žili, byl knihtiskař, spisovatel, přírodovědec a vynálezce (*17. 1. 1706) Benjamin Franklin (+17. 4. 1790). Tento vynikající muž byl také mužem hlubokého náboženského přesvědčení, jak tomu nasvědčuje jemu věnovaný nápis na pomníku: Zde odpočívá tělo B. Franklina knihtiskaře, jako desky staré knihy, z níž byly všechny listy vyňaty... Obsah knihy se však neztratil, nýbrž vyjde, jak doufá, v novém, zlepšeném, vydání. - Franklin chtěl tím naznačit: Duše je vzata z tohoto těla jako listy knihy z desek, v nichž byla svázána. Avšak člověk, jeho tělo a duše, se objeví ve zlepšené a krásnější podobě v den soudný, jako kniha v novém, opraveném vydání.

A tuto víru nám přinesl zmrtvýchvstalý Pán Ježíš, když překročil hranice lidského života – otevřel člověku absolutno a věčný život. I vyznání Kréda končí: Věřím v těla vzkříšení a život budoucího věku... Svatá Perpetua r. 200 byla s mnoha křesťany vedena na popravu. Mnoho pohanů se na ně přišlo podívat a zevlovali kolem vězení. Perpetua zvolala neohroženě na pohany: „Jen si nás dobře prohlédněte a zapamatujte si naše obličej, abyste nás pak v den soudný dobře zase poznali.“ Tato vážná slova způsobila, že se mnozí z nich obrátili na víru.

Dnes pozorujeme, jak se prodlužuje lidský věk. Člověk by chtěl žít dlouho, snad věčně. Ale nakonec - jednoho dne zemře. Může zemřít buď s vírou v srdci, nebo bez víry a bez naděje. Jenom asi jeden člověk z 10.000 lidí se dožije 100 roků. Ale co to je na nekonečné cíle a ambice jednoho jediného člověka. Už stromy žijí déle než my. Jilm asi 350 let, kaštan 600, oliva 700, cedr 800, javor 1.500, dub 3.000 let. I mnozí živočichové žijí více než sto let. Měl by potom člověk, koruna tvorstva, být na tom hůř, než nerozumná zvířata a stromy?

Jednou se našla v ruce egyptské mumie seschlá cibule, která tam mohla ležet dobrých 3.000 roků. Navlhčili ji a ona vzklíčila. Potom ji zasadili do půdy a ona vyrazila a zazelenala se. Jiná zpráva mluví podobně: Když v Egyptě odkryli královské hroby, pod jednou kamennou deskou hrobu byla nalezena malá miska s obilnými zrny. Asi pokrm na cestu do podsvětí, do světa mrtvých. Jeden z vědců vzal několik zrníček a zasel je na poli. S napětím čekali, co se stane. A byli všichni překvapeni. Zrna vzklíčila, vzrostla ve stébla a přinesla v klasu i úrodu. Podivuhodné, vždyť ležela v hrobové komoře 5.000 let. A neztratila svoji životaschopnost.

A nemělo by lidské tělo, které je mnohem ušlechtilejší a dokonalejší než cibule a zrna obilí, v sobě skrývat podobnou životní sílu a jednou vstát z mrtvých?

Bratři a sestry, my věříme, že Ježíšovým zmrtvýchvstáním dostal náš lidský život nový rozměr a obdržel křídla, aby se mohl vznést k tomu, co mu nejméně chybělo a pro co byl vlastně stvořený – k nekonečnu. Právě Ježíš nám přišel říct, že to nekonečno se jmenuje Bůh. Pro něho jsme se narodili, a s ním se i po smrti máme znovu setkat.

Na jednom pomníku bylo namalované zapadající slunce a pod ním slova: Zapadám jako slunce! Tak i nám tato slova připomínají, že člověk po své smrti zase vstane, jako to zapadlé slunce, které na druhý den znovu vystoupí na

oblohu. Velikonoce nám připomínají, že i když sejdem z oblohy tohoto života, může náš život vyjít v Božím království.

Kéž i velikonoční svátky v nás rozmnoží víru ve vzkříšení těla a život věčný. Ať v nich nalezneme hojnost duchovních darů a Zmrtvýchvstalý Spasitel nám dá sílu ke každodenním obětem a provází nás svým požehnáním. A radostné aleluja kéž zůstává v našem srdci, aby žádné životní zkoušky, jak říkala Matka Tereza, nás nenaplnily takovým smutkem, pro který bychom zapomněli na radost z Kristova vzkříšení.

Závěr:

Zmrtvýchvstalý Pán Ježíš si přeje, abychom svými modlitbami tvořili tu novou, křesťanskou Evropu, která by nebyla mraveništěm, ale obrazem světa duchovního a lidštějšího. Vždyť vývoj a pokrok světa je v rukou lidí opřených o Boha. Zde je úkol i nás křesťanů, lidí polidštěných křesťanskou kulturou, která už od římských dob po 21. století formuje srdce evropského člověka.

Pamatujme na to!